

Szkolne Echo

SZKOŁA PODSTAWOWA NR 37
im. MARIUSZA ZARUSKIEGO W BIELSKU-BIAŁEJ

NR 2/2021-2022

Drodzy Czytelnicy!

Oto przed Wami drugi numer gazetki szkolnej "Szkolne Echo".

Do redaktorów "Szkolnego Echa" dotarły informacje, że gazetka podoba się uczniom.

Bardzo się cieszymy!

W dalszym ciągu zachęcamy Wszystkich do współredagowania naszego pisemka.

Chętnych piszących, rysujących czy fotografujących zapraszamy do p. Magdaleny Georg, bibliotekarki biblioteki klas młodszych. Masz talent, pasję, chcesz o tym opowiedzieć? Przyjdź!

W tym numerze:

- Światło Nadziei - czyli harcerzem być,
- najciekawsze zwyczaje świąteczne na świecie,
- kącik Samorządu Szkolnego,
- moja kolekcja,
- 70-lecie Bielska-Białej,
- Osiedle Karpackie,
- nietypowe święta w styczniu i lutym,
- "Beskidzkie Betlejem" z okazji 25-lecia Miejskiego Domu Kultury,
- moja pasja: konie,
- kilka słów o kulturze japońskiej,
- zdrowe odżywianie,
- kącik czytelnika,
- humorek szkolny,
- wywiad na temat wymarzonego prezentu pod choinkę.

Autor rysunku: Mykolai Popov z 3 b

Światło Nadziei – czyli harcerzem być

Czuwaj! W kolejnym numerze “Szkolnego Echa” z racji tego, że niedawno były Święta Bożego Narodzenia postanowiłam przygotować coś zgodnie z tym tematem. Chciałabym przedstawić Betlejemskie Światło Pokoju.

W Grocie Narodzenia Pańskiego w Betlejem płonie wieczny ogień. To właśnie od niego co roku odpala się jedną malutką świeczkę, której płomień niesiony przez skautów w wielkiej sztafecie przez kraje i kontynenty obiega świat. Wędruje ono w pierwszej kolejności w Austrii, gdzie dociera z pomocą linii lotniczych. To z tego kraju dociera do ludzi i organizacji z całej Europy oraz części Ameryki Płn. Związek Harcerstwa Polskiego (w skrócie ZHP), co roku otrzymuje światło od słowackich skautów. Następnie z Polski Światło trafia na wschód do Rosji, Litwy i Białorusi, na zachód do Niemiec, a także na północ do Szwecji. Sam moment odpalania Światła w Betlejem jest wyjątkowy. Dla tej idei ludzie potrafią na chwilę się zatrzymać, a w krajach objętych wojną następuje zawieszenie broni. Ludzie potrafią wtedy powstrzymać złość i gniew. W ponad 30-letniej historii Betlejemskiego Światła Pokoju, w zmieniających się warunkach politycznych, nigdy nie zdarzyło się by Światło nie wyruszyło z Betlejem w swoją drogę. To czyni ze Światła znak pokoju, poświadczenie wzajemnego zrozumienia i symbol pojednania między narodami. Takim darem skauci z całej Europy, a wśród nich harcerki i harcerze ZHP pragną podzielić się ze wszystkimi. Niosąc lampiony ze Światłem do parafii, szkół, szpitali, urzędów i domów, dzielą się radosną nowiną i krzewią największe uniwersalne wartości braterstwa i pokoju.

Światło można było odbierać z parafii na osiedlu Karpackim. Dzięki Światelku ogień na wigilijnym stole nigdy nie jest zwyczajny, odpalony od zapalniczki czy zapalki. Między nami pojawia się cząstka radości prosto z Betlejem. Światło nadziei potrafi łączyć ludzi i wywoływać radość. Niechaj będzie i tak.

Z okazji Nowego Roku 2022 chciałabym życzyć wszystkiego co najlepsze, aby była taka nadzieja, że każdy kolejny rok będzie lepszy i przyniesie nam więcej radości i pomysłu, oraz przede wszystkim zdrowia, które bardzo nam się przyda w dzisiejszych czasach.

Więcej informacji o BŚP na stronie: Betlejemskie Światło Pokoju 2021 (zhp.pl).

Autor: Zofia Sito z 7g

Chowanie mioteł - Norwegia

W Norwegii bożonarodzeniową tradycją jest chowanie mioteł, gdyż wierzy się tam, że w Wigilię Bożego Narodzenia miotły wezmą złe duchy oraz czarownice i odlecą na nich. Dlatego w norweskich domach szuka się takich miejsc, o których wiedzą tylko domownicy i tam chowa się ten sprzęt sprzątający.

Oczyszczanie w saunie - Finlandia

Na północy Boże Narodzenie jest bardzo podobne do naszego, ale ma jedną znaczącą różnicę: mieszkańcy Finlandii w dzień Wigilii Bożego Narodzenia odwiedzają sauny, wierzą bowiem, że kąpiel parowa da im oczyszczenie – nie tylko ciała, ale i ducha.

Chałwa zamiast opłatka – Hiszpania

Na ciepłym południu, podobnie jak w Polsce, przed wieczerzą dzieli się jakimś rodzajem chleba. Ale tam nie jest to opłatek, ale... chałwa owinięta właśnie opłatkiem o śmiesznej nazwie -turrón.

Ogórki na choince – Niemcy

Jest to rodzaj pewnej gry, w której ogórki (oczywiście ze szkła) są wieszane w dość widocznym miejscu. Następnie przeprowadzana jest zabawa, która polega na tym, że dzieci próbują dostrzec, gdzie znajduje się bombka. Kto pierwszy ją zobaczy, dostaje nagrodę-dodatkowy świąteczny prezent. Na koniec bombkę zdejmuje się i wiesza się w centralnym miejscu choinki jako najważniejszą ozdobę.

Bombki z ogórków w Niemczech. Źródło : wyszukiwarka obrazów Bing

Mateusz Kawka 4B

Kącik Samorządu Szkolnego

Zbiórka makulatury

Nasza szkoła od lat organizuje zbiórkę makulatury. Żyjemy w czasach, w których ochrona środowiska i recykling to już nie tylko konieczność, ale wręcz moda. Makulatura doskonale nadaje się do wyprodukowania gazet, książek, kartonowych pudeł czy papieru pakunkowego. Coraz więcej jest też zeszytów z makulatury, teczek, organizatorów. Warto wspomnieć, jako ciekawostkę, że w Chinach projektanci Yuanyuan Liu, Xinwei Yuan, Chengzhu Ruan i Chao Chen stworzyli specjalną maszynę, która z powodzeniem produkuje ołówki z makulatury. Z papieru z odzysku mogą też powstać meble, wykonuje się takie w naszym kraju.

Zachęcamy więc do udziału w akcji. Od poniedziałku 15.11.2021 można oddawać papier na portiernię klas młodszych (I-IV) oraz starszych (IV-VIII). Panie z portierni będą zapisywać imię, nazwisko i wagę oddanej makulatury. Dla szczególnie zaangażowanych osób - dwudniowa wycieczka!

Źródło: <https://pixabay.com/pl/> (darmowa grafika)

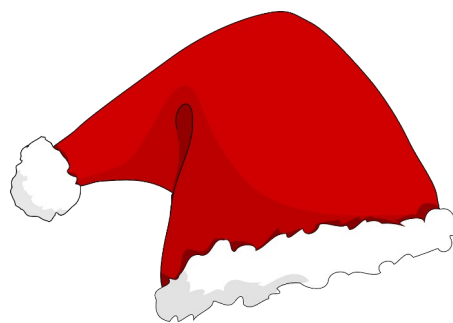
Olga Januszewska z 8c

Samorząd świątecznie

Zimowa aura sprzyja działalności Samorządu Szkolnego. Z okazji mikołajek sam Święty, krocząc po wszystkich salach lekcyjnych, radośnie pozdrawiając szkolną brać, przeliczył uczniów, którzy 6 grudnia założyli mikołajkowe czapki, rogi renifera lub inne nakrycie głowy kojarzące się z tym dniem. To pierwsza część wielkiego Świątecznego Konkursu, jaki przygotował Samorząd dla społeczności Szkoły Podstawowej nr 37 w Bielsku - Białej.

Kolejna część miała miejsce 16 grudnia. Święty Mikołaj, który powrócił z Bieguna Północnego, tym razem w asyście swych specjalnych pomocników, oglądał i oceniał wystrój świątecznie udekorowanych sal lekcyjnych i ponownie przeliczał czapki tych przebywających wtedy na kwarantannie. Z pewnością był też pod wrażeniem świątecznej mody, również podlegającej ocenie. W tym dniu liczył się każdy sweter z choinkami, każda czapka mikołajkowa, każde rogi renifera czy każdy krawat w gałązki ostrokrzewu. Śmiało można powiedzieć, że dominowały czerwień i zieleń, pięknie współgrające z klimatem świąt. Komisja podziwiała choinki klasowe, pięknie migające lampki, gazetki poświęcone Bożemu Narodzeniu, wykonane z różnych materiałów przez uczniów renifery, sanie, elfy.

Święty Mikołaju, z niecierpliwością czekamy na wyniki konkursu!

Olga Januszewska z 8c

Źródło ilustracji: <https://pixabay.com/pl/> (darmowa grafika)

Moja kolekcja

Zbieracie coś, Drodzy Czytelnicy? Od dłuższego czasu zastanawiałem się, co mógłbym kolekcjonować poza książkami, które zajmują każdą półkę w moim pokoju. Żaden interesujący pomysł nie przychodził mi do głowy.

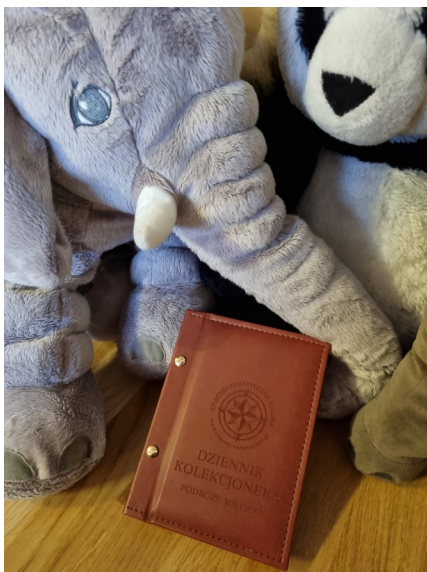
Niedawno ciekawą kolekcją zainteresowała mnie mama, którą zainteresowała babcia, którą z kolei zainteresowała ciocia, którą też na pewno ktoś zainteresował. Trochę Wam o tym opowiem, może też zarazicie się tym pomysłem, a może już znacie ten temat i pochwalicie się swoimi zbiorami?

Zacząło się od krótkiego wyjścia po szkole na Dębowiec. Kupiliśmy tam sobie drewniane znaczki turystyczne, o których wcześniej słyszeliśmy z opowiadań. Mój znaczek jest śliczny, zawiera rysunek, położenie atrakcji turystycznej i naklejki: jedną, którą wkleja się do specjalnego albumu i drugą z numerkiem kolekcjonerskim. Numerki też się zbiera, bo za każde 10 naklejek z numerami następującymi po sobie (np. 1-10), otrzymuje się specjalną plakietkę kolekcjonera. Taki jeden drewniany krążek kosztuje od 5-15 zł, zależy od tego, gdzie jest kupowany. Żeby ułatwić sobie zbieranie, mam w telefonie zainstalowaną aplikację (Znaczki turystyczne), która zawiera wszystkie znaczki z opisami, gdzie można je kupić.

Dla mnie, czyli osoby, dla której własny pokój i ulubiony fotel mają wielką siłę przyciągania, takie znaczki i tworzenie swojej kolekcji są doskonałą motywacją do wychodzenia z domu i planowania z rodzicami wycieczek :) Dzięki temu odwiedziłem już ciekawe muzea, poznałem historię o mleczku w miseczkach w domu Zofii Kossak, dowiedziałem się też, że niedaleko mamy Dworzec Dobrych Myśli itd... :)

Serdecznie Wam polecam zainteresowanie się tym tematem. Zobaczcie sami na zdjęciach poniżej, jak to wygląda. Życzę Wam ciekawych kolekcji i wielu wesołych, i udanych wycieczek.

Miłosz Dereszewski z klasy 3c

70-lecie Bielska-Białej

Nasze miasto ma 70 lat

1 stycznia 1951 roku w jeden organizm miejski połączono Bielsko – miasto leżące na Śląsku Cieszyńskim i małopolską Białą Krakowską. W ten formalny sposób powstało jedno miasto Bielsko-Biała złożone z dwóch miejscowości sąsiadujących ze sobą i przenikających się od wieków.

Pierwsze wzmianki o Bielsku pochodzą z przełomu XIII i XIV wieku, natomiast Biała powstała w II połowie XIV wieku jako przysiółek Lipnika, stając się w XVII wieku osobną gminą wiejską, a w 1723 roku uzyskała prawa miejskie. Oba miasta rozdzielone rzeką Białą rozwijały się, tworząc jeden z najważniejszych ośrodków przemysłowych Austro-Węgier tamtego czasu. W okresie trwania II wojny światowej Biała została włączona do Bielska. Po wojnie oba miasta funkcjonowały już odrębnie.

Strategiczna decyzja o połączeniu Bielska i Białej zapadła w Warszawie podczas 87 posiedzenia Sejmu Ustawodawczego RP, które odbyło się 30 grudnia 1950 roku. Na tym posiedzeniu, prowadzonym przez wicemarszałka Wacława Barcikowskiego, przyjęto prowizorium budżetowe na rok przyszły i dokonano formalnego włączenia miasta Białej do województwa (wówczas) katowickiego.

Jak relacjonowała prasa: poseł Dąbrowicz (PZPR) złożył sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy o zmianie granic województwa krakowskiego i katowickiego. Mówca podkreślił, że dotychczasowe granice tych województw oddzielały miasta Bielsko i Białą, które stanowią jeden organizm miejski i są związane gospodarczo z Katowicami i zagłębiem węglowym Śląska. Projektowana obecnie ustawa usuwa ten stan rzeczy, włączając miasto Białą do woj. katowickiego. W drugim i trzecim czytaniu Izba uchwaliła ustawę jednomyślnie. Stosowne rozporządzenie dotyczące wprowadzenia uchwały i zmian administracyjnych w regionie podpisał prezydent Rzeczypospolitej Bolesław Bierut i prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz. Nie dotyczyły one tylko Bielska i Białej, ale również gmin: Biała, Bestwina, Bystra-Wilkowice oraz Szczyrk, które również zostały włączone do powiatu bielskiego i województwa katowickiego.

70 lat razem (szata graficzna wydarzenia)

W związku z przypadającym w tym roku jubileuszem 70-lecia połączenia Bielska i Białej w jeden organizm miejski, przygotowana została identyfikacja wizualna tego ważnego dla miasta wydarzenia. Jej autorem jest Piotr Wisła, bielski artysta, grafik, malarz i rysownik.

Logo 70-lecia i oprawa graficzna jubileuszu będą prezentowane w przestrzeni miejskiej, na banerach, bilbordach oraz plakatach informujących o wydarzeniach w mieście, będą także eksponowane na papierze firmowym Urzędu Miejskiego w Bielsku-Białej, kopertach, stronie internetowej urzędu i materiałach promocyjnych.

Na logo składa się pomarańczowo-zielony napis: "70 lat razem Bielsko-Biała" Cyfra siedem jest zielona, zero obok imituje dwukolorowe serce – po jednej stronie pomarańczowe, po drugiej zielone, przecięte białą wijącą się wstęgą. Serce to oba miasta i dzieląca je rzeka Biała.

Stara panorama i zabudowania miasta-galeria

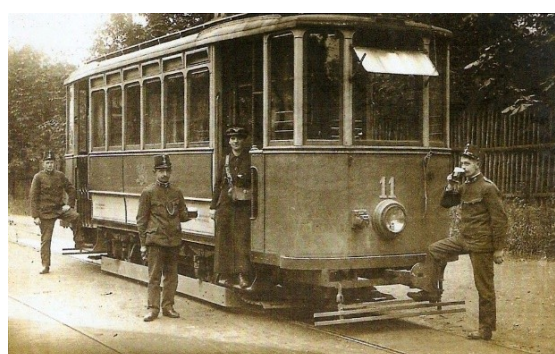
Plac Chrobrego rok 1895

Podcienie ul. Partyzantów rok 1970

Kino Wanda rok 1964

Tramwaj bielski rok 1889

Ul. Stojalowskiego (wtedy rzeka Niwka) rok 1910

Rynek Bielska rok 1964

Zdjęcia: Album historyczny miasta „Mijają Lata”

Źródła: Strona internetowa teatru lalek Baniałuka

Autor: Mateusz Wójcik, 8a

Osiedle Karpackie

Osiedle Karpackie ma bardzo ciekawą historię. Powstało w latach 1980-1985 we wschodniej części dzielnicy Kamienica, na wzgórzu Troclik (369m.n.p.m). Osiedle to zamieszkuje ok. 12 tys. Ludzi. W obrębie osiedla znajdują się ulice: Zaruskiego, Matusiaka, Roztoki, Doliny Miętusiej, Giewont, Kolista, Kowalska,

Morskie Oko, Filomatów, Pięciu Stawów, Sosnkowskiego, a także al. Andersa stanowiąca część śródmiejskiej obwodnicy zachodniej.

Osiedle Karpackie składa się z 54 bloków z wielkiej płyty, należących do Karpackiej Spółdzielni Mieszkaniowej. Do ważnych obiektów na osiedlu należą także: kościół katolicki pod wezwaniem Jezusa Chrystusa Odkupiciela Człowieka (jeden z największych w mieście),

hipermarket Kaufland, kryta pływalnia „Troclik”, hala sportowa KS Gwardia Bielsko-Biała oraz zespół szkół, w skład którego wchodzi: Szkoła Podstawowa nr 37 i Szkoła Podstawowa Katolickiego Towarzystwa Kulturalnego. Infrastruktura handlowo-usługowa koncentruje się przy ul. Doliny Miętusiej oraz Morskie Oko. Tereny wokół zespołu szkół stanowią zaplecze rekreacyjne.

Nasze osiedle umownie dzieli się na trzy „jednostki”: jednostka „A” to część północno-wschodnia (Morskie Oko, Kolista, Pięciu Stawów), jednostka „B” to część południowo-wschodnia (Doliny Miętusiej, Giewont, Roztoki, Filomatów), a jednostka „C” to część zachodnia (Kolista, Kowalska, Matusiaka, Zaruskiego).

Zgodnie z podziałem administracyjnym miasta przyjętym w 2002 r. osiedle wchodzi w skład jednostki pomocniczej gminy o nazwie *Osiedle Karpackie*, które obejmuje również część Gościnnej Doliny.

Korzystałem z gazetki wydawanej przez Karpacką Spółdzielnię Mieszkaniową.

Michał Herman 8a

Nietypowe święta w styczniu i w lutym

Cześć, mam na imię Magda. W tym artykule chciałabym Wam przedstawić kilka świąt nietypowych, które obchodzimy w styczniu i lutym 2022 roku. Życzę miłego czytania. 😊

2.01.2022- **Światowy Dzień Introwertyka**. Na pewno każdy z Was zapyta, kim jest introwertyk. Otóż to osoba, która lubi samotność, typ osobowości. Oprócz introwertyka jest ekstrawertyk, ambiwertyk i wiele innych.

20.01.2022- **Dzień Akceptacji**. Każdy z Was czy starszy, czy młodszy musi się akceptować takim, jakim jest. Można sobie powtarzać: „Dam radę”, „Uda mi się!”, „Poradzę sobie”. Wtedy od razu wzrasta poczucie własnej wartości.

21.01.2022- **Międzynarodowy Dzień Spodni Dresowych**- te spodnie możemy tylko nosić w domu albo jak wykonujemy aktywność fizyczną na zajęciach wf. Gdy w szkole mamy jakąś uroczystość, to lepiej nie bierzmy spodni dresowych. Chłopaki, załóżcie wtedy spodnie, a dziewczynki spódnicę lub sukienkę.

Czas na luty 😊

17.02.2022- **Światowy Dzień Kota**. Kto z Was jest miłośnikiem kotów, na pewno świętuje w tym dniu razem ze swoim pupilem.

22.02.2022- **Dzień Myśli Braterskiej**. Jako harcerka ZHP chciałabym Wam napisać i o tym bardzo ciekawym dniu. My, harcerze, mówimy w skrócie na ten dzień DMB (i podajemy rok, w którym święto się odbywa). To dzień przyjaźni obchodzony przez harcerzy i skautów na całym świecie.

24.02.2022- **Tłusty Czwartek** . Ile zjecie pączków? A jakie lubicie: z marmoladą, z czekoladą, z cukrem pudrem, suche?

Źródło ilustracji: <https://pixabay.com/pl/> (darmowa grafika)

Magda Cyrkler, 7e

"Beskidzkie Betlejem" z okazji 25-lecia Miejskiego Domu Kultury

12 grudnia w Bielskim Centrum Kultury odbyło się widowisko muzyczne "Beskidzkie Betlejem", które zostało przygotowane z okazji 25-lecia MDK Bielsko-Biała.

W widowisku muzycznym zostały zaprezentowane najpiękniejsze tradycyjne polskie kolędy i ludowe pastorałki. Kolędy były zaśpiewane przez zespoły różnych Domów Kultury z Bielska Białej np. Dom Kultury „Włókniarz”, MDK w Wapienicy, Lipniku, Komorowicach, dzieci, młodzież i dorosłych. Pomiędzy występami prowadzący: Aneta Legierska i Irek Bieleninik wesoło i bardzo ciekawie opowiadali o zwyczajach i obrzędach górali. Pani Aneta jest rodowitą górką, mówi gwarą góralską. Pan Irek ma duże poczucie humoru, dlatego wszystkie opowieści i wspomnienia z jego dzieciństwa były bardzo ciekawe, prawdziwe, a widownia często się śmiała i klaskała. Atmosfera bardzo przybliżyła nas do świąt Bożego Narodzenia.

Wielu uczniów naszej szkoły uczestniczy w różnych zajęciach pozalekcyjnych w Domach Kultury, a niektórzy z nich zaprezentowali się na scenie BCK -u.

Na scenie wystąpili: Bielski Chór Gospel z towarzyszącym bandem i Michał Czulak Czulens, Chór Męski Harfa, Chór Echo, Kapela Góralska Beskid, Kapela Beskidek, Kapela Cuda Wianki, Kapela Śtudry, Dziecięcy Chórek Pinokio, Zespół Melodyjka, Zespół Retrospekcja, Anna Majeranowska, Małgorzata Langner, Antonina Romanowska, Tigran Vardikyan.

Pan Tigran Vardikyan zaprezentował niesamowite obrazy malowane piaskiem, które można było oglądać na specjalnym ekranie. Przy melodii kolędy „Lulajże Jezuniu” artysta malował szopkę betlejemską.

W naszym mieście odbył się wspaniały koncert kolęd. Można było również posłuchać pięknej muzyki klasycznej, gry przeróżnych instrumentów, śpiewać wspólnie kolędy i pastorałki oraz dużo się pośmiać.

Wszyscy poczuliśmy zbliżające się święta....

FOTOGRAFIE : fot. Lucjusz Cykarski / Bielskie Centrum Kultury
Autor: Zofia Heczko z 4c

Moja pasja - konie

Moja pasja do koni zaczęła się, gdy byłam małą dziewczynką. Najpierw były koniki pony, kolorowe malutkie figurki, potem coraz większe konie typu Schleich.... Mam w sumie ich całą kolekcję. Coraz bardziej chciałam mieć prawdziwego konika, w końcu poprosiłam mamę, abym mogła chodzić do stajni i uczyć się jeździć na koniach. Tak się stało.

Zacząłam uczęszczać do stajni Mirowo w Bielsku Białej i tam zaczęła się prawdziwa przygoda z tymi majestatycznymi zwierzętami. Na początku musiałam zapoznać się z nimi, szukałam więc informacji na temat sposobu opieki nad się końmi, karmienia ich, czyszczenia, ujeżdżania. Dowiedziałam się wielu ciekawych rzeczy na temat życia koni, poznawałam sposób opieki nad nimi, fachowe nazwy przedmiotów, z których korzystają jeźdźcy, aż w końcu dosiadłam konia. Okazało się, że jazda konna nie jest taka łatwa i wymaga wiele cierpliwości, wytrwałości i odwagi. Od pierwszej jazdy na tak zwanej oprowadzance na koniu o imieniu Pablo rozwinęłam jazdę po skoki na dużych koniach. Treningi wyglądają tak, że najpierw rozgrzewamy konia w *stępie*. *Stęp* to czterotaktowy, najwolniejszy chód konia (oraz osła i muła). Kolejność stawiania nóg: np. lewa tylna, lewa przednia, prawa tylna, prawa przednia, czy lewa przednia, prawa tylna, prawa przednia, lewa tylna. Następnie rozgrzewamy się sami, aby być bardziej rozluźnionymi: krążymy rękami jak np. na lekcji wf, rozgrzewamy również nadgarstki oraz nogi. Po około 10 minutach rozgrzewki przechodzimy do szybszego tępa zwanego kłusem. Kłus u konia można porównać do truchtu człowieka. Na treningach mamy różne ćwiczenia rozciągające, głównie z koniem, jak np. przechodzenie przez drągi. Najpierw ustawiamy drągi na ziemi w odpowiedniej odległości. Kiedy koń przez nie przechodzi, wyciąga nogi do przodu, co ułatwia dalszą jazdę dzięki rozciągnięciu jego nóg. Po dobrym rozgrzaniu się przechodzimy do galopu. Na pierwszy rzut oka galop wydaje się łatwym chodem, w którym można usiedzieć na koniu, ale prawda taka, że jest to trudne. Żeby usiedzieć na koniu w galopie bardzo ważna jest praca bioder, stabilnych nóg oraz rąk. Kiedy już pogalopujemy sobie z koniem na ujeżdżalni, mamy chwilę przerwy i przechodzimy do stępa, a pani instruktor ustawia nam przeszkody. Po skończonych skokach oraz treningu bardzo ważne jest rozstępowanie konia, polega ono na chodzeniu w stępie na całkowicie luźnej wodzy. A kiedy koń ma spuszczoną głowę, oznacza to, że odpoczywa i się rozluźnia, co jest bardzo dobra oznaką.

Konie bardzo lubią jeść siano i pasze, jabłka oraz marchewkę.

Na ziemi żyją dwa rodzaje koni, dzikie i stajenne. Dzikie konie żyją na polach czy w lasach lub w górach, ale niełatwo jest takie znaleźć. Stajenne konie żyją w stajniach lub na ranchach. Konie stajenne różnią się od dzikich tym, że one raczej nie znalazłyby sobie same jedzenia tak jak dzikie i mogłyby sobie bez człowieka nie poradzić.

Na koniach można też jeździć sportowo. Istnieją różne dyscypliny jazdy konnej, to np. western, skoki przez przeszkody, skoki przełajowe (cross) lub ujeżdżenie. Co roku odbywają się zawody głównie z dyscypliny skokowej lub

przełajowe o nazwie Cavaliada. Na te zawody zjeżdżają się konie z jeźdźcami z całej Polski, a czasami nawet z innych krajów. Są to bardzo trudne zawody tylko dla najlepszych zawodników.

Moim marzeniem jest tam kiedyś wystartować na swoim koniu.

Istnieją także bardzo różne i piękne rasy tych zwierząt. Dzielą się na trzy grupy: konie zimnokrwiste, konie gorącokrwiste i kuce. Konie zimnokrwiste to konie, które można spotkać, gdy jedziemy bryczką, są to konie silne i masywne. Rasy tych koni to np. perszeron, shire lub Clasysdale. Konie gorącokrwiste to konie, które można spotkać w stajniach. Jeżdżą one na różne zawody i są to najczęściej duże zwierzęta. Przykładowe rasy koni gorącokrwistych to koń wielkopolski, koń trakeński lub koń hanowerski. Ostatni rodzaj koni to kuce. Kuce lub kucyki głównie są dla dzieci, można je spotkać w stajni lub w mini zoo. Są kuce większe i małe kucyki, one także mogą jeździć na zawody, ale raczej z małymi przeszkodami. Rasy kuców to np: haflinger, kuc walijski czy kucyk falabella.

Lena Paleta, 3d

Kilka słów o kulturze japońskiej

❖ Tradycyjny strój japoński to KIMONO.

Pierwotnie terminem „kimono” określano bez wyjątku każde ubranie, dziś jednoznacznie odnosi się on do tradycyjnego stroju japońskiego. Wyróżniamy różne jego rodzaje, które przywdziewa się w zależności od charakteru uroczystości. Poza tym, inne warianty kimona są noszone przez mężczyzn, a inne przez kobiety. Termin ten oznacza dosłownie „coś, co nosimy na sobie”, dlatego też początkowo określano tak każde ubranie. Ten tradycyjny japoński strój o prostym fasonie w kształcie litery T i wyglądzie przypominającym szlafrok, odbiega od swobody i prostoty zwykłego ubrania, które zakładamy. Przede wszystkim, ściśle określona jest technika ubierania kimona, a samo jego zakładanie, nawet mimo znajomości zasad, bywa skomplikowane i męczące. Dlatego w tej czynności pomagają osoby trzecie, a właściwie specjaliści, którzy posiadają wymaganą licencję – warto podkreślić, że najczęściej układają oni od razu odpowiednią fryzurę. W zależności od uroczystości, wieku oraz stanu cywilnego panie zakładają inne japońskie kimona damskie. Ważne jest również to, czy okazja ma charakter publiczny czy prywatny. Oto rodzaje żeńskich strojów tradycyjnych.

- Kurotomesode to najbardziej uroczyste japońskie kimono damskie.
- **Furisode** to podobnej rangi, uroczysty i bogato zdobiony strój.
- **Irotomesode** to strój, który zwykle ubierają na ślub zamężne i bliskie krewne państwa młodych. Jest jednokolorowe i posiada od 3 do 5 herbów (kamon).
- **Montsuki** zakładane jest dość często na pogrzeby.
- **Hōmongi** to mniej uroczyste **japońskie kimono**.
- **Iromuji** to rodzaj kimona zakładanego na czas ceremonii parzenia herbaty.
- **Komon** to strój codzienny, ozdobiony powtarzalnym, drobnym wzorem.
- **Yukata** to bawełniane kimono na letnie wyjścia.

Japońskie kimona męskie występują w jednym fasonie i stonowanych kolorach. Ocharakterze uroczystości, na jakie zostało przywdziane, świadczą wykorzystane dodatki i ich kolory, a także – tak jak w przypadku strojów damskich – liczba kimon.

❖ Religia japońska

W Japonii istnieją obok siebie, uzupełniają się i przenikają dwie główne religie: shintō (droga bogów) i buddyzm (synkretyzm shintō-buddyjski). Nakładają się na nie chińskie systemy filozoficzno-religijne: konfucjanizm i taoizm i w niewielkim stopniu chrześcijaństwo. Wszystkie te przyjęte z zewnątrz tradycje i prądy myślowe przeszły znaczące

transformacje wskutek zderzenia z tradycją rodzimą. Religijność japońska, odmienna od zachodniej, jest prywatną sprawą rodzinną. Jest niezależna od państwa i rzadko dyskutowana w codziennym życiu. Większość Japończyków twierdzi, że nie jest religijna.

❖ A teraz kilka ciekawych zwyczajów:

★ Kapcie do toalety?

Mogliście słyszeć wiele o japońskich toaletach, a w szczególności o specjalnych deskach sedesowych, które nie dość, że są zawsze ciepłe, to jeszcze pozwolą skorzystać z wc niemal bezdotykowo, a nawet zagrają muzykę w tle. To właśnie japońska kultura. Ale czy wiecie, że udając się do toalety w tradycyjnym japońskim domu, powinno się założyć specjalne kapcie przeznaczone do użytku tylko w tym obszarze? Tak, tak! To prawda. Warto jednak wiedzieć, że takie osobliwe akcesorium najczęściej jest wykorzystywane w tradycyjnych azjatyckich toaletach, a więc tych kuczanych, w których muszla jest wbudowana w podłogę lub umieszczona na niskim podeście. Z biegiem lat jest ich coraz mniej, ale podczas podróży do Japonii możecie na nie natrafić.

★ Nie wydychaj nosa w miejscach publicznych

Widziałeś, że Japończycy często noszą na twarzach maseczki? Działo się tak jeszcze przed pandemią! Robią to z dwóch powodów związanych ze zdrowiem. Z jednej strony – chronią się w ten sposób przed złapaniem jakiegoś wirusa i alergią. Z drugiej – jeśli ich samych dopadła infekcja, założenie takiej osłony zmniejsza ryzyko, że sami kogoś zarażą. Możesz więc się domyślać, że pomyśl, żeby wydychać nos w metrze czy na przystanku, mógłby zostać uznany za bardzo niegrzeczny.

★ Jedzenie podczas spaceru

Japończycy, jedząc ramen i inne „makaronowe” dania chętnie i często siorbią. W tym nie ma absolutnie nic niekulturalnego (to znaczy, że smakuje). Ale już jedzenie w trakcie spaceru – np. w drodze z domu do pracy – jest absolutnie nie do przyjęcia. Takie zachowanie jest uznawane za niechlujne. Dlatego, przechadzając się ulicami Tokio czy Kioto, możecie dostrzec ludzi, którzy pośpiesznie dojadają kupione w automacie przekąski, stojąc przy nim.

★ Kto napełnia szklankę?

Obyczaje w Japonii zakazują samodzielnego nalewania sobie napoju (nie tylko alkoholu). Jest to po prostu uznawane za niegrzeczne. Trzeba poczekać, aż zrobi to dla Ciebie Twój towarzysz – Ty możesz (a nawet powinienes) mu się odwdziżyć.

★ Zapomnij o napiwkach

W Europie, a już szczególnie w USA zostawianie napiwków w restauracjach jest w dobrym tonie i często jest zachowaniem oczekiwanym. A w Japonii? Japońska kultura reguluje te kwestie zupełnie na odwrót! Zostawienie dodatkowej sumy dla pracownika obsługi jest uznawane za obraźliwe. Płacisz więc tylko tyle, ile widnieje na rachunku. Ani grosza więcej. Ale uwaga! W wielu restauracjach „z wyższej półki” musisz zapłacić za tzw. otoshi, a więc przystawkę, którą otrzymasz (czy chcesz, czy nie) w oczekiwaniu na zamówiony posiłek. Nie jest to duża suma, ale warto o niej wiedzieć, aby nie być zaskoczonym.

Pisząc artykuł korzystałam ze źródeł:

Wikipedia : https://pl.wikipedia.org/wiki/Wikipedia:Strona_główna

Wszystkiego Japońskiego : <http://wszystkiegojapońskiego.pl>

Oyakata : <https://www.oyakata.com.pl/#Start>

Globtroter : <https://www.globtroter.pl>

Agata Szczechowicz, 8d

Zdrowe odżywianie w naszej szkole

W naszej szkole wiele uwagi poświęcamy zagadnieniom zdrowego odżywiania.

Uczestniczymy w „Programie dla szkół”, który polega na dostarczaniu uczniom klas I-V produktów mlecznych oraz owocowo-warzywnych. Produkty te są przygotowane do bezpośredniego spożycia, więc można je zjeść w szkole.

Udział w programie to nie tylko możliwość degustacji zdrowej żywności, ale także udział w lekcjach na temat zdrowych produktów żywnościowych, wartości odżywczych oraz ich wpływu na nasze zdrowie i samopoczucie. Mamy także okazję wziąć udział w wielu konkursach na temat zdrowego stylu życia.

Renata Kumorek, nauczyciel świetlicy SP 37
w Bielsku-Białej

Autor rysunku: Mykolai Popov z 3 b

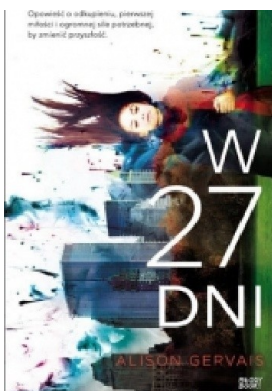

Autor rysunku: Ivan Popov z 3 b

Kącik czytelnika

W tym numerze propozycje Zofii Sito z 7 g :

W 27 dni - Geravais Alison

Jest to książka o pewnej dziewczynie Hadley Jamison. Pewnego dnia jej życie całkowicie się zmienia. Jej kolega ze szkoły Archer Morales popełnia samobójstwo. Hadley jest wstrząśnięta, bo nie znała zbyt dobrze tego chłopaka, ale odnosi wrażenie, że mogła mu jakoś pomóc. Mając nadzieję, że w ten sposób upora się z własnymi myślami idzie na jego pogrzeb. W pewnym momencie podchodzi do niej mężczyzna, który przedstawia się jako śmierć i proponuje jej układ.

Jeśli dziewczyna się zgodzi dostanie szansę na uratowanie Archera. Hadley szybko dowiadyuje się, że to nie będzie takie łatwe.

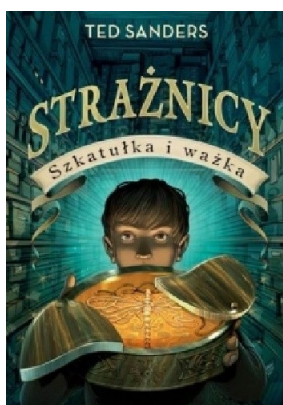
Źródło: Wydawnictwo Młody Book

Dlaczego rodzice tak cię wkurzają i co z tym zrobić – Dean Brunett

Jest to poradnik dla nastolatków o tym jak radzić sobie z rodzicami i tłumaczy świat bycia rodzicem, który wcale nie jest łatwy.

Źródło: Wydawnictwo Insignis

Strażnicy szkatułka i ważka - Ted Sanders

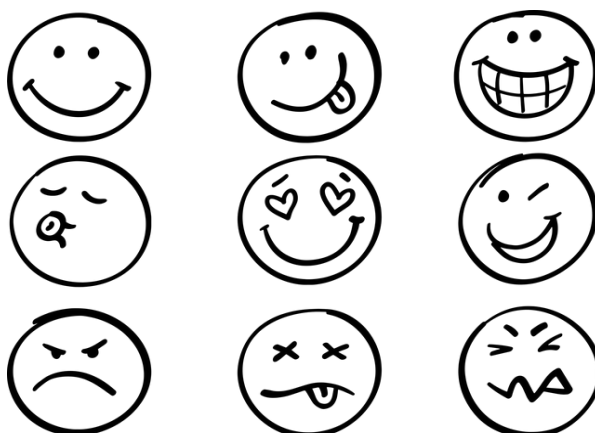
Pewnego dnia Horacy widzi z okien tramwaju szyld ze swoim nazwiskiem wiszący nad drzwiami sklepu. Od tej chwili jego życie przestaje być zwyczajne...Odkrywa świat, o którego istnieniu nie miał pojęcia. Świat, w którym dobro walczy ze złem, a przyszłość niekiedy daje się zobaczyć. Spotyka różnych ludzi. Jedni potrafią przenikać przez ściany, a inni wykorzystują magię do czynienia zła.

Źródło: Wydawnictwo Wilga

HUMOREK SZKOLNY

<p>Tata widzi zapłakaną córkę. -Kochanie, co się stało? - pyta tata. -Śniło mi się, że szkoła się zaważyła. -Ale to tylko sen. Spokojnie. -I właśnie dlatego płaczę.</p>	<p>Nauczycielka do Jasia: -Nawet jedno działanie na dodawanie nie jest wykonane prawidłowo! -Ale to nie ja odrabiałem lekcje, tylko tata! -A kim on jest z zawodu? -Kelnerem.</p>	<p>Mama pyta Jasia: -No i jaka jest wasza nowa pani od polskiego? -Wspaniała! Już trzeci raz w tym miesiącu miała anginę!</p>
<p>-Aniu, jaką częścią mowy jest wyraz „nic”? -Czasownikiem. -Jak to?! -No przecież odpowiada na pytanie: „Co robi?”.</p>	<p>Jakie jest podobieństwo między termometrem a srogim nauczycielem? Kiedy pokazują 0, wszyscy drżą.</p>	<p>Kiedy dwa plus dwa równa się pięć? Kiedy nie umiesz liczyć.</p>
<p>Staś chwali się mamie: -Dzisiaj jako jedyny podniosłem rękę w klasie! -A jakie było pytanie? -Kto strącił donicę z kwiatkiem!</p>	<p>Na lekcji wf-u nauczyciel poleca uczniom położyć się na plecach i ćwiczyć rowerek. Jeden uczeń nie rusza nogami. -Dlaczego nie ćwiczysz? - pyta nauczyciel. -Bo jadę z górki.</p>	<p>Nauczyciel na lekcji polskiego pyta Jasia: -„Kąpię się w jeziorze”- jaki to czas? -Wakacyjny!</p>

Wyszukała i wyboru dokonała Juliana Sivak z 6a

Źródło ilustracji: <https://pixabay.com/pl/> (darmowa grafika)

WYWIAD NA TEMAT wymarzonego prezentu pod choinkę.

Jaki Pani / Pan pamięta

wymarzony prezent pod choinkę w dzieciństwie ?

- P. Dyrektor Barbara Markiel: marzyłam o koniku na biegunach i go dostałam.
- P. Dyrektor Beata Cembala: zawsze marzyłam o pozytywce na sznureczek, ale nigdy nie dostałam, za to miałam dużo innych prezentów.
- P. Dyrektor Ewa Polakowska: w wieku 6 lat dostałam wymarzone miniaturowe pianino w kolorze niebieskim.
- P. Jolanta Kobielus: czekałam na lalkę z długimi włosami.
- P. Katarzyna Heczko: ucieszyły mnie bardzo narty srebrne-Polsporty. Pamiętam, że krzyczałam z radości.
- P. Monika Łukaszek: chciałam bardzo klocki Lego.
- P. Bogusława Wiesner -Januszevska: marzyłam o serwisie dla lalek.
- P. Magdalena Georg: czekałam długo na łyżwy i dostałam je.
- P. Jadwiga Bakun: dostałam rower składak Wigry, lubiłam na nim jeździć.
- P. Jolanta Okrent: otrzymałam wymarzony domek dla lalek.
- P. Ewa Ćwik: dostałam pod choinkę misia.
- P. Elżbieta Gucwa: wymarzonym prezentem była książka "W Dolinie Muminków" T.Jansson, uwielbiałam czytać całą serię o Muminkach.
- P. Izabela Walaszczyk: marzyłam o rodzeństwie.
- P. Renata Zuziak - Gancarczyk: dostałam białe łyżwy figurowe.
- P. Ewa Kosińska: czekałam na lalkę, którą trudno było dostać.
- P. Anna Kruczała: otrzymałam słonia zrobionego przez mamę.
- P. Dorota Tatara: dostałam chińskie pióro, trudno wtedy dostępne.
- P. Joanna Żyrek: dostałam małą tablicę z kompletem kred.

P. Renata Kumorek: chciałam dostać gumki pachnące do zmazania ołówka i zmazik do pióra, tych przyborów, na co dzień nie było wtedy w sklepach. Także chciałam film kolorowy do aparatu.

P. Adrianna Gąsiorek: wymarzonym prezentem, był zestaw klocków LEGO - tworzenie domów i ich wnętrz. Do tej pory bardzo lubię takie projekty.

P. Małgorzata Göttlich-Kucharska: dostałam wymarzone wrotki (nakładane na buty, sznurowane) i zaraz na nich próbowałam jeździć po domu.

P. Agnieszka Zoń: marzyłam o lalce, która umiała płakać.

P. Sławek Grzegorzek: dostałem zdalnie sterowany samochodzik.

P. Marek Okrent: wymarzonym prezentem był komputer z najnowszymi grami.

P. Rafał Kucharski: wspaniałym prezentem był niespodziewany przyjazd taty - marynarza.

Dziękujemy bardzo za rozmowę:

Monika Piasecka, Mateusz Foltyn i Oliwier Jakubiec z 3b - redaktorzy gazetki szkolnej.

Skład redakcji:

Magda Cyrkler, Miłosz Dereszewski, Mateusz Foltyn, Zofia Heczko, Michał Herman, Oliwier Jakubiec, Olga Januszewska, Mateusz Kawka, p. Renata Kumorek, Lena Paleta, Monika Piasecka, Ivan Popov, Mikołaj Popov, Zofia Sito, Juliana Sivak, Agata Szczechowicz, Mateusz Wójcik.

Opiekun: p. Magdalena Georg.

O poprawność językową zadbała: p. Magdalena Nabielec.

Adres: Szkoła Podstawowa nr 37 im. Mariusza Zaruskiego w Bielsku-Białej, ul. Doliny Miętusiej 5 43-316 Bielsko-Biała, tel. 33 816 31 36.

Gazetka "Szkolne Echo" będzie się ukazywała w miarę możliwości regularnie co dwa miesiące na stronie internetowej szkoły oraz w formie papierowej dostępnej w obu bibliotekach i pokojach nauczycielskich oraz w sekretariacie SP 37.